

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2018 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał A. N. prawo do zasiłku chorobowego od 28 września 2017 roku do 13 lutego 2018 roku i nadal, za okres nieprzerwanej niezdolności do pracy, z podstawy wymiaru, liczonej z uwzględnieniem nagrody uznaniowej, wypłaconej w okresie (...).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lutego 2019 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (...) S.A. z siedzibą w Ł. od ww. decyzji oraz zasądził od (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz A. N. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyzsze orzeczenie zapadlo w oparciu o nastepujace ustalenia faktyczne:

Ubezpieczona A. N. byla zatrudniona w (...) S.A. na podstawie umowy o prace w okresie od 20 kwietnia 2015 roku do 28 lutego 2018 roku na stanowisku przedstawiciela medyczo-farmaceutycznego.

Wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonej w okresie od lipca 2016 roku do czerwca 2017 roku wynosilo 4.300 zlotych.

Wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonej od lipca 2017 roku wynosilo 4.500 zlotych.

Zgodnie z regulaminem wynagradzania pracownikow spolki (...) S.A. pracownikowi moze byc przyznana nagroda uznaniowa za szczegolne osiagniecia w pracy. Nagrode uznaniowa przyznaje i wysokość jej określa pracodawca.

W dniu 5 stycznia 2017 roku zarząd (...) S.A. podjal uchwale nr 3/2017 w sprawie przyznawania nagrod przedstawicielom farmaceutycznym w roku 2017, zgodnie z ktora, za kazda nowo pozyskana dla (...) S.A. apteke jako nabywce produktow pracownik uzyskuje nagrode w kwocie 50 zlotych brutto, przy czym przez pozyskanie apteki nalezy rozumiec zawarcie przez spolke umowy sprzedazy z kontrahentem potwierdzonej faktura sprzedazy; za kazda wyklejona witryne apteki z logotypem produktow (...) S.A. pracownik uzyskuje nagrode w kwocie 100 zlotych brutto; za aktywny udzial w akcjach marketingowych poswieconych produktom marki D. pracownik uzyskuje nagrode w wysokosci kazdorazowo okreslanej przez pracodawce; za zrealizowanie sprzedazy miesiecznej/kwartalnej/polrocznej i rocznej (targety) produktow marki D. pracownik uzyskuje nagrode w wysokosci okreslanej kazdorazowo przez pracodawce. Wielkosc sprzedazy oceniano na dzien zawarcia przez spolke umowy sprzedazy z kontrahentem potwierdzonej faktura sprzedazy. Nagroda pieniezna byla przyznawana przez pracodawce, na podstawie pisemnego wniosku bezposredniego przelozonego pracownika, ktory spelnil warunki uzyskania nagrody.

Zabieganie przedstawicieli o generowanie zamowien, umieszczanie reklam moglo trwac kilka tygodni, a nawet dluzej. Nagroda zalezala od osiagniecia skutku, tj. wystawienia faktury i przyjecia towaru, faktycznego umieszczenia reklamy w witrynie apteki.

Zdarzalo sie, iz skutek dzialania pracownika wystepowal w czasie, gdy dany przedstawiciel byl niezdolny do pracy np. z powodu choroby. W takiej sytuacji pracownik otrzymywal nagrode w pelnej naleznej mu wysokosci. Nie zdarzalo sie pomniejszanie nagrod.

Nagrody uznaniowe wypłacane byly srednio po 2-3 miesiacach od powzicia przez zarząd wiadomosci o konkretnym osiagnieciu pracownika.

W trakcie niezdolności do pracy, A. N. wypłacano nagrody uznaniowe.

A. N. otrzymała nagrody uznaniowe za czynności podjęte w trakcie swojej zdolności do pracy. Jedyne skutek tych czynności wystąpił w czasie, gdy pracownik przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Zgodnie z regulaminem wynagradzania pracowników spółki (...) S.A., za czas niezdolności do pracy z tytułu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną, wypadku przy pracy, w drodze do pracy lub z pracy albo choroby zawodowej lub choroby przypadającej w czasie ciąży, pracownik będzie otrzymywał świadczenia w wysokości i na zasadach wynikających z odpowiednich przepisów. Podstawą wypłaty tych świadczeń jest wynagrodzenie zasadnicze wynikające z zawartych umów o pracę.

W związku z orzeczoną niezdolnością do pracy płatnik (...) S.A. wypłacił A. N. wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy w okresie od dnia 30 sierpnia 2017 roku do dnia 27 września 2017 roku oraz zasiłek chorobowy za okres od 28 września 2017 roku do 13 lutego 2018 roku.

Jako podstawę wymiaru zasiłku chorobowego płatnik składek przyjął wyłącznie wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonej.

Do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, płatnik składek nie wliczył nagród uznaniowych wypłaconych ubezpieczonej w okresie od lipca 2016 roku do czerwca 2017 roku w następujących wysokościach:

- w lipcu 2016 roku - 2.500 złotych;
- w sierpniu 2016 roku – 5.150 złotych;
- w październiku 2016 roku – 2.500 złotych;
- w listopadzie 2016 roku – 150 złotych;
- w grudniu 2016 roku – 2.500 złotych;
- w marcu 2017 roku – 2.500 złotych;
- w kwietniu 2017 roku – 2.500 złotych;
- w maju 2017 roku – 5.350 złotych;
- w czerwcu 2017 roku – 2.500 złotych.

W dniu 28 grudnia 2017 roku płatnik składek wystąpił do ZUS o opinię w sprawie podstawy wymiaru zasiłku A. N..

W dniu 1 lutego 2018 wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek A. N. o ustalenie wysokości zasiłku chorobowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów oraz załączonych dokumentów organu rentowego, które nie były przez strony kwestionowane co do ich autentyczności. Za podstawę ustalenia stanu faktycznego, posłużyły Sądowi, również, zeznania świadków oraz zeznania, występującej w imieniu wnioskodawcy członka zarządu B. B.. Zeznania te są spójne i konsekwentne, a także wzajemnie się uzupełniają.

Sąd wskazał, że odwołanie płatnika składek jako niezasadne podlegało oddaleniu, a istota sporu sprowadzała się do kwestii związanej z wysokością należnego ubezpieczonej zasiłku chorobowego, a konkretnie jakie składniki wynagrodzenia ubezpieczonej należało przyjąć za podstawę wymiaru tego świadczenia. Sąd podkreślił, że co do zasady, zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, z późn. zm.), podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Za wynagrodzenie uważa się przychód pracownika stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, po odliczeniu potrąconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz ubezpieczenie chorobowe (art. 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej). Zgodnie z treścią art. 42 ust. 1 ustawy o

świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa premie, nagrody i inne składniki wynagrodzenia przysługujące za okresy miesięczne wlicza się do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego w kwocie wypłaconej pracownikowi za miesiące kalendarzowe, z których wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku.

Sąd zaznaczył, że art. 41 ust. 1 ustawy statuuje zasadę, iż przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego nie uwzględnia się składników wynagrodzenia, do których pracownik zachowuje prawo w okresie pobierania tego zasiłku zgodnie z postanowieniami układów zbiorowych pracy lub przepisami o wynagradzaniu, jeżeli są one wypłacane za okres pobierania tego zasiłku. A contrario w stosunku do art. 41 ust. 1 ustawy należy uznać, iż do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego wlicza się te składniki wynagrodzenia, do których pracownik nie zachowuje prawa w okresie pobierania tego zasiłku. W ocenie Sądu nie można uznać, aby nagrody przyznawane za zrealizowanie planu sprzedaży, bądź pozyskanie nowych klientów lub osiągnięcie efektów reklamowych stanowiły składnik wynagrodzenia, do którego pracownik zachowuje prawo w okresie pobierania zasiłku. Nagrody są związane z indywidualnymi osiągnięciami pracowników w świadczeniu pracy. Fakt, iż zdarzało się, iż pracownik otrzymywał nagrodę w pełnej należnej mu wysokości w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim nie świadczy automatycznie o tym, iż ten składnik wynagrodzenia należny był za czas nieświadczenia pracy. Wręcz przeciwnie, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż nagrody były wypłacane za rezultat działań pracowników, a jedynie ewentualny skutek działań – już niezależny od zachowania pracownika oraz związana z nim wypłata nagród następowały z pewnym opóźnieniem, nierzadko w okresie orzeczonej niezdolności do pracy danego przedstawiciela. Jeżeli np. zamówienie składał przedstawiciel w czerwcu, a we wrześniu przebywał na zwolnieniu i we wrześniu została wystawiana faktura na czerwcowe zamówienie, to przedstawiciel otrzymywał nagrodę podczas niezdolności do pracy za czynności wykonane przed utratą zdolności do pracy. Podczas niezdolności do pracy - gdy pracownik nie realizował celów sprzedażowych, nie pozyskiwał klientów i nie doprowadzał do wywieszenia reklam w witrynach aptecznych - pracownik nie nabywał prawa do kolejnych nagród.

Sąd podkreślił, że skoro, zatem, płatnik składek w okresie ostatnich 12 miesięcy, poprzedzających miesiąc powstania niezdolności do pracy A. N., wypłacał jej nagrody uznaniowe, to miał obowiązek wliczenia ich wysokości do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego A. N..

W konsekwencji Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie jako niezasadne oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając obowiązek ich zwrotu od (...) S.A., jako strony przegrywającej na rzecz zainteresowanej A. N.. Na koszty poniesione przez ubezpieczoną, złożyły się wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 180 złotych – § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie:

- art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 z późn. zm.) przez niewłaściwe jego zastosowanie przyjęcie, że spółka miała obowiązek nagrody uznaniowe wypłacone w ostatnich 12-stu miesiącach przed powstaniem niezdolności do pracy wliczyć do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego należnego A. N. za okres od 28.09.2017 r. do 13.02.2018 r., ponieważ nagrody te były związane z indywidualnymi osiągnięciami pracownika zrealizowanymi w czasie, gdy pracownik był jeszcze zdolny do pracy, podczas gdy w świetle przywołanego przepisu nagrodę uznaniową należy wiązać z okresem nagradzaniem, który wskazał i zaakceptował pracodawca w treści wniosku o nagrodę, nie zaś okres, w którym pracownik czynił starania o uzyskanie efektu zasługującego na nagrodę; to pracodawca decyduje, za który okres nagradza pracownika, chociażby ten kończył się już w czasie niezdolności pracownika do pracy.

- art. 233§1 k.p.c. przez wyciągnięcie nielogicznych wniosków ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków D. S. w e-protokole rozprawy z 26.09.2018 r., czas: 00:07:48-00:10:17; świadka T. K. w e-protokole rozprawy z 26.09.2018 r., czas: 00:20:19- 00:26:50; świadka R. B. w e-protokole rozprawy z 14.11.2018 r., czas: 00:06:42-00:10:09 oraz wyjaśnień B. B. jako reprezentanta skarżącej spółki w e-protokole rozprawy z 13.07.2018 r., które Sąd Rejonowy uznał za spójne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniające, a mimo to w sprawie dokonał odmiennych ustaleń, sprzecznych z relacjami przywołanych świadków strony skarżącej, przyjmując, że nagrody uznaniowe były wypłacane pracownikom spółki (...) S.A. za czynności zrealizowane w czasie ich zdolności do pracy. Tymczasem, z zeznań w/w osób, wyraźnie wynikało, że nagrody uznaniowe zależały wyłącznie od efektu - wystawienia faktury sprzedażowej kupującemu, wyklejenia witryny aptecznej, za same starania pracownika sprzed jego niezdolności do pracy nie należała się żadna nagroda, zaś wskazanie okresu, za który przyznawana była nagroda, leżało wyłącznie w kompetencji pracodawcy i mogło dotyczyć okresu niezdolności pracownika do pracy, w którym nagradzany efekt akurat wystąpił.

W oparciu o powyższe, pełnomocnik skarżącego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania skarżącej spółki, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik zainteresowanej A. K. wniósł o oddalenie apelacji pozwanego w całości oraz zasądzenie od (...) S.A. na rzecz zainteresowanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje jej oddaleniem.

Zaskarżony wyrok jest prawidłowy. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie zarówno w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze - wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie - uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie - skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte - wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej wyższej instancji i skarżącemu na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte - przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 października 2015 r. w sprawie I ACa 433/15 LEX nr 1856641).

Podkreślenia wymaga, że zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego nie może zostać uznany za skuteczny, kiedy polega na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej oceny materiału dowodowego (tak: postanowienie SN z 10 lutego 2002 r., sygn. II CKN 572/99). Równie nieskuteczny jest zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego polegający na odmiennym interpretacji dowodów zebranych w sprawie, bez jednoczesnego wykazania przy pomocy argumentacji jurystycznej, że ocena dowodów, przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów. Pamiętać, bowiem, należy, że na sądzie ciąży obowiązek wyłącznie wyciągnięcia, w oparciu o zgromadzony w sprawie, materiał dowodowy, wniosków logicznie poprawnych, zaś, w zakresie oceny, zgromadzonego materiału dowodowego, ustawodawca przyznał sądowi swobodę, pod warunkiem, że ocena ta nie jest jednak sprzeczna ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego mając na uwadze powyższe uznać należy, że jeśli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne poprawne i niesprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, to ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny

dowodów, nie może w żadnym wypadku zostać uznana za dowolną. Co więcej ocena taka pozostaje pod ochroną przepisu statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby na podstawie tego materiału dowodowego, można byłoby, budować wnioski odmienne. Zatem jedynie w sytuacji, kiedy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo dokonywane jest wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych, związków przyczynowo - skutkowych, to tylko wtedy przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: SN w wyroku z 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

Analiza akt sprawy w ocenie Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że nie sposób uznać, by ocena materiału dowodowego i ustalenia faktyczne były sprzeczne z zasadami logiki, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a poczynione ustalenia faktyczne nie znajdowały logicznego uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Zdaniem Sądu Okręgowego, mimo obszerności argumentacji, uznać należało, że powód nie podolał, ciążącemu na nim, obowiązkowi wykazania, argumentacją jurystyczną, niedostatków w zakresie logiki ustaleń faktycznych i oceny zgromadzonego materiału dowodowego, ani też ich sprzeczności z doświadczeniem życiowym. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i rzetelny zgromadził, niezbędny dla potrzeb rozstrzygnięcia sprawy, materiał dowodowy, dokonał jego trafnej oceny, która to nie jest oceną dowolną i poczynił, na jego podstawie, trafne ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisów prawa materialnego wskazać należy, że Sąd I instancji właściwie zastosował w niniejszej sprawie przepisy regulujące problematykę ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym będącym pracownikami.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej interpretacji art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Wskazana norma prawna stanowi, że przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego nie uwzględnia się składników wynagrodzenia, do których pracownik zachowuje prawo w okresie pobierania tego zasiłku zgodnie z postanowieniami układów zbiorowych pracy lub przepisami o wynagradzaniu, jeżeli są one wypłacane za okres pobierania tego zasiłku.

W świetle art. 36 ust. 1 cytowanej ustawy podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy.

Oznacza to, że, do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, wlicza się tylko te składniki wynagrodzenia, co do których, z przepisów układów zbiorowych lub innych aktów normatywnych, dotyczących wynagradzania, w sposób jednoznaczny i definitywny zarazem, wynika, iż podlegają one zmniejszeniu lub całkowitemu zawieszeniu w okresie pobierania przez pracownika zasiłku chorobowego. (wyrok SN z dnia 11 maja 2005 r. (sygn. akt III UK 33/05, OSNP nr 23/2005 poz. 382). Tożsame ustalenia Sąd Najwyższy zawarł w wyroku z 6 lipca 2005 r. (sygn. akt III UK 65/05, niepublikowany, por. też postanowienie SN z 22 kwietnia 2008 r. sygn. akt UK 375/07 opubl. LEX 837073, wyrok z dnia 11 maja 2005 r., III UK 33/05, OSNP z 2005 r. Nr 23 poz. 382, wyroki SN z dnia 16 maja 2006 r., I UK 291/06, OSNP z 2007 r. Nr 11-12, poz. 169, z dnia 22 listopada 2006 r., III UK 98/06, niepublikowany, wyrok SN z dnia 6 września 2006 r., III UK 48/06, OSNP z 2007 r. Nr 17 - 18, poz. 258). Również wyrokiem z 16 maja 2006 r. (sygn. akt I UK 291/05, OSNP nr 11- 12/2007, poz. 169) Sąd Najwyższy podkreślił, że przepisy o wynagradzaniu muszą określać zasady zmniejszenia nagrody uznaniowej za okres choroby - np. w postaci zmniejszenia procentowego, czy kwotowego, bo w braku takich postanowień nie jest możliwe stwierdzenie, czy brak nagrody, bądź jej wypłata w określonej wysokości zostały spowodowane nieobecnością pracownika, czy też zupełnie innymi względami. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zawarł także w wyroku z 22 listopada 2006 r. (sygn. akt III UK 98/06, niepublikowany). Bardzo dobitnie, Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z 18 kwietnia 2007 r. (sygn. akt I UK 312/06, "Monitor Prawa Pracy" nr (...), poz. 448), gdzie uznał, że fakt niewypłacenia przez pracodawcę składnika wynagrodzenia za okres niezdolności do pracy z powodu choroby, nie powoduje automatycznie obowiązku uwzględnienia go w podstawie

wymiaru zasiłku chorobowego. Decydujące znaczenie, Sąd Najwyższy, przyznał przepisom o wynagradzaniu, a nie konkretnym okolicznościom faktycznym; uznał, że jeśli przepisy jednoznacznie wskazują, że pracownik zachowuje prawo do składnika wynagrodzenia za okres zasiłku chorobowego, to nie może być on uwzględniony w podstawie wymiaru zasiłku nawet, jeśli pracodawca składnika tego nie wypłacił. Dotyczy zatem to sytuacji, gdy pracodawca w regulaminie przyznaje choremu pracownikowi prawo do składnika wynagrodzenia więc składnik nie wchodzi do podstawy wymiaru zasiłku, nawet jeśli pracodawca go nie wypłacił.

Oznacza to, że, w odniesieniu do premii i nagród, dla ustalenia, czy ten składnik wynagrodzenia podlega wyłączeniu z podstawy wymiaru zasiłku, należy badać zarówno treść przepisów płacowych, jak i praktykę w ich stosowaniu przez pracodawcę. Skoro podstawę zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie, wypłacone pracownikowi w okresie przyjmowanym do ustalenia tejże podstawy (czyli w okresie poprzedzającym zachorowanie), to trzeba badać sposób realizacji przez pracodawcę zobowiązań do wypłaty danego składnika wynagrodzenia za czas choroby pracownika również w okresie poprzedzającym obecną niezdolność do pracy uprawnionego. Nawet, przy braku jakichkolwiek, określonych przepisami, przesłanek nabycia prawa do nagrody, możliwe jest ustalenie w postępowaniu dowodowym, czy niezdolność do pracy spowodowana chorobą rzutowała na prawo pracownika do danego składnika wynagrodzenia. W takim przypadku należy badać, czy podejmując decyzję o przyznaniu i wypłacie nagrody, podmiot decydujący o tym zasięgał informacji o absencji chorobowej pracownika. O ile przy tym można mieć wątpliwości, czy niezdolność do pracy wywołana chorobą była przyczyną zmniejszenia nagrody za ten okres wtedy, gdy w ogóle nie doszło do przyznania świadczenia lub gdy nastąpiło wypłacenia tegoż składnika wynagrodzenia w niższej wysokości, o tyle sytuacja jest klarowna, gdy mimo absencji chorobowej pracownik otrzymał nagrodę i to w maksymalnej wysokości wynikającej z przepisów płacowych.

Zatem w myśl art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, skoro płatnik składek wypłacał A. N. nagrody uznaniowe, które były związane z jej indywidualnymi osiągnięciami w danym miesiącu, a więc nie był to stały składnik jej wynagrodzenia, do którego zachowywałaby prawo w okresie pobierania zasiłku chorobowego, to powinien on zostać uwzględniony w podstawie wymiaru, należnego jej zasiłku chorobowego.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącą, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania za II instancję, orzeczono na podstawie o art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).

Przewodniczący: Sędziowie: